మాలిన్యం

- కాలువశ్రీ

నాకు మంచి ఉద్యోగముంది. జీతం రెండు వేల పైన్నే.. ఇంట్లో అన్ని రకాల ఫర్నిచరుంది . జీవితం సుఖవంతంగానే గడుస్తుంది. నా గురించి మా ఊరివాళ్ళు రాజుకేంది మారాజు అంటుంటారు నా భార్య అరుణ డిగ్రీ వరకు చదువుకుంది. ఆమె చాలా మంచిదే... ఇంటికొచ్చిన వాళ్ళను బాగా గౌరవిస్తుంది. అయితే ఆమెకు మనుషులపైకంటే హోదాపై మక్కువెక్కువ - పేదవాళ్ళన్నా, పేదరికమన్నా అసహ్యించుకుంటుంది మాకిద్దరు పిల్లలు అమ్మాయి కవితకు పదేళ్ళు అబ్బాయి దిలీప్‌కు ఆరేళ్ళు అమ్మాయివన్నీ తల్లి బుద్ధులని. అబ్బాయివి నా బుద్ధులని జనాలనుకుంటారు.

మా ఇద్దరిది అనుకూల దాంపత్యమే అయినా కొన్ని విషయాల్లో అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి అయితే ఘర్షణ పడకుండా సర్దుకు పోవడం మా కలవాటు.. చిత్త శుద్ధిలేని శివపూజలు వంటివి... మన మనసులు స్వచ్ఛంగా వుంటే ఏ ప్రయోజనం

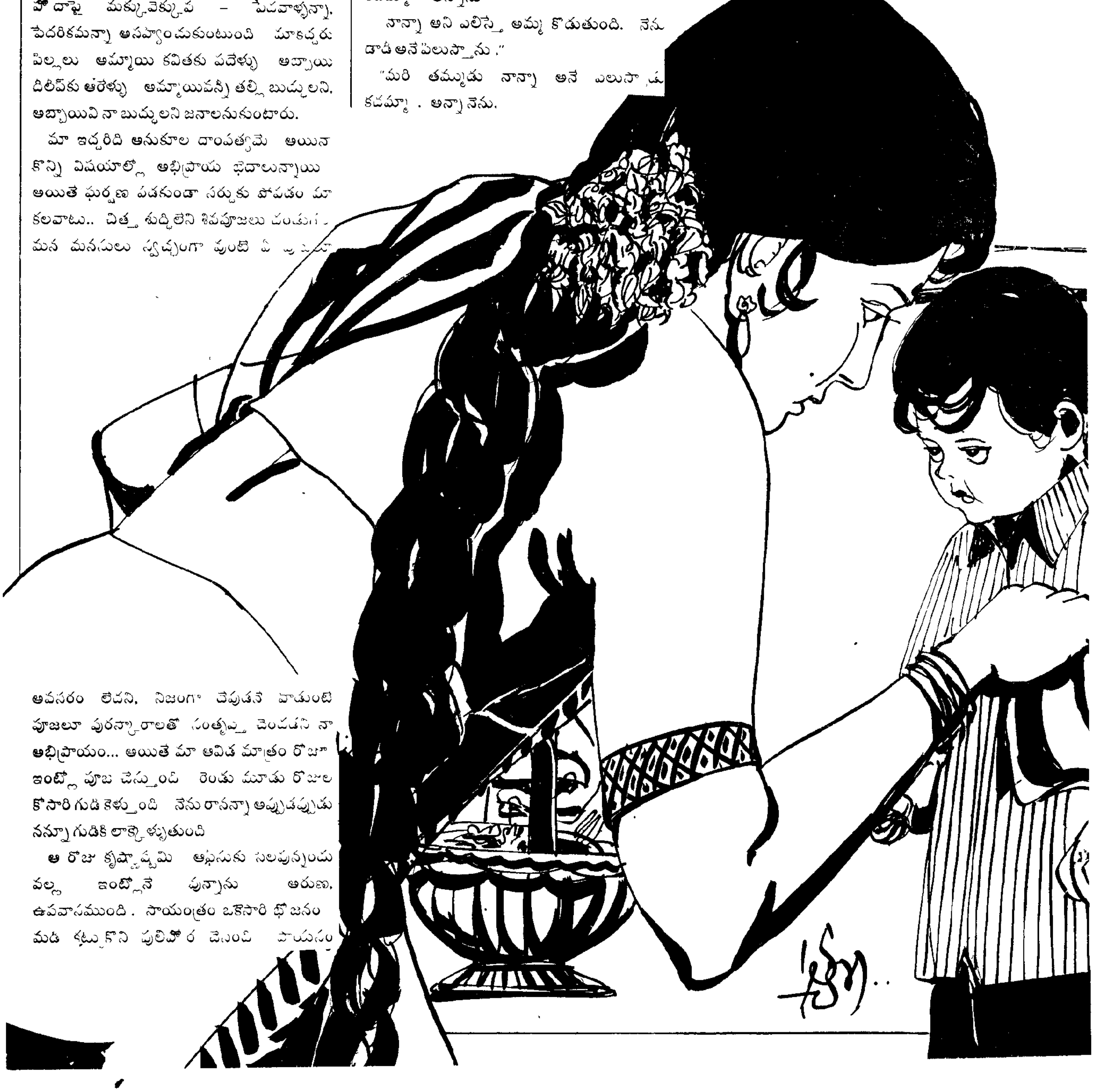

అవసరం లేదని, నిజంగా దేవుడనే వాడుంటే పూజలూ పురస్కారాలతో సంతృప్తి చెందడని నా అభిప్రాయం... అయితే మా ఆవిడ మాత్రం రోజూ ఇంట్లో పూజ చేస్తుంది రెండు మూడు రోజుల కొకసారి గుడికెళ్తుంది నేను రానన్నా అప్పుడప్పుడు నన్నూ గుడికి లాక్కెళ్ళుతుంది

ఆ రోజు కృష్ణాష్టమి ఆఫీసుకు సెలవున్నందు వల్ల ఇంట్లోనే వున్నాను అరుణ. ఉపవాసముంది . సాయంత్రం ఒకసారి భోజనం మడి కట్టుకొని పులిహోర చేసింది పాయసం చేసింది.. ఎండ వంటలు చేసింది . పట్టుచీర కట్టుకొని గుడికి తయారయింది గదిలో కూర్చొని పేపరు తిరిగేస్తున్న నా దగ్గరకు కవితొచ్చి "డాడీ' అమ్మ రమ్మంటుంది గుడికెళ్ళాలట' అంది

'నిన్ను నాన్నా అని పిలువమని చెప్పాను కదమ్మా అన్నాను

నాన్నా అని పిలిస్తే అమ్మ కొడుతుంది. నేను డాడీ అనే పిలుస్తాను ."

"మరి తమ్ముడు నాన్నా అనే పిలుస్తాడు కదమ్మా . అన్నా నేను.

'వాడికేం తెలియదు నేను డాడీ అనే పిలుస్తాను అమ్మ తొందరగా రమ్మంటుంది లెండి డాడీ. అంది కవిత .

నేను కుర్చీలోంచి లేచి డ్రెస్ చేసుకుంటూ-

"నేను గుడికి రానని చెప్పాను కదమ్మా మీ అమ్మకు అన్నాను

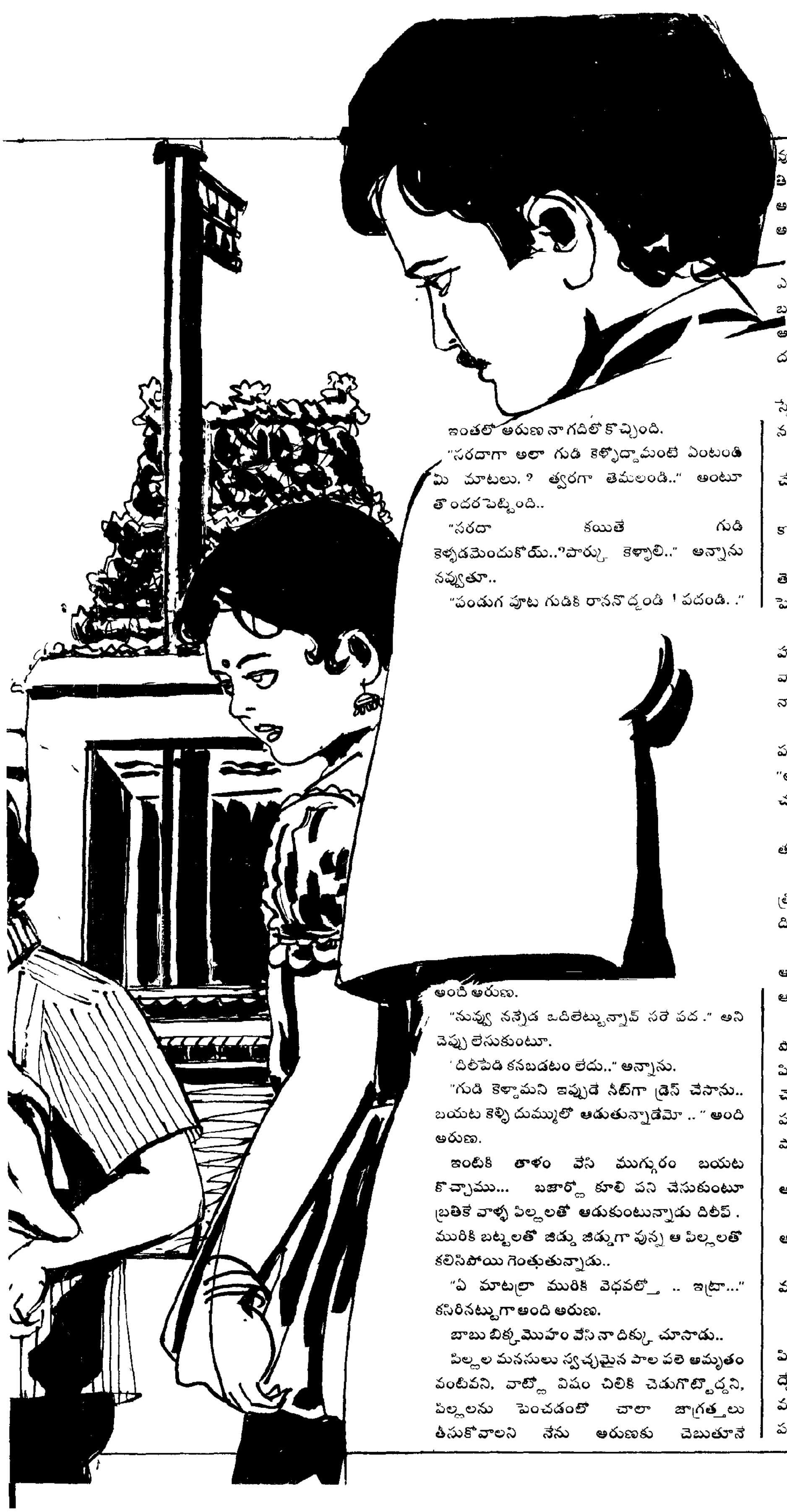

ఇంతలో అరుణ నా గదిలో కొచ్చింది.

"సరదాగా అలా గుడి కెళ్ళొద్దామంటె ఏంటంతి మి మాటలు.? త్వరగా తెమలండి.." అంటూ తొందరపెట్టింది..

"సరదా కయితే గుడి కెళ్ళడమెందుకోయ్.."పార్కు కెళ్ళాలి.." అన్నాను నవ్వుతూ..

"పండుగ పూట గుడికి రాననొద్దండి ! పదండి. ."

అంది అరుణ.

"నువ్వు నన్నెడ ఒదిలేట్టున్నావ్ సరే పద." అని చెప్పు లేసుకుంటూ.

'దిలీపేడి కనబడటం లేదు.." అన్నాను.

"గుడి కెళ్ళామని ఇప్పుడే నీట్‌గా డ్రెస్ చేసాను.. బయట కెళ్ళి దుమ్ములో ఆడుతున్నాడేమో .." అంది అరుణ.

ఇంటికి తాళం వేసి ముగ్గురం బయట కొచ్చాము... బజార్లో కూలి పని చేసుకుంటూ బ్రతికే వాళ్ళ పిల్లలతో ఆడుకుంటున్నాడు దిలీప్. మురికి బట్టలతో జిడ్డు జిడ్డుగా వున్న ఆ పిల్లలతో కలిసిపోయి గెంతుతున్నాడు..

"ఏ మాటర్రా మురికి వెధవలో్త .. ఇట్రా..." కసిరినట్టుగా అంది అరుణ.

బాబు బిక్కమొహం వేసి నా దిక్కు చూసాడు..

పిల్లల మనసులు స్వచ్ఛమైన పాల వలె అమృతం వంటివని, వాట్లో విషం చిలికి చెడుగొట్టొద్దని, పిల్లలను పెంచడంలో చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలని నేను అరుణకు చెబుతూనే వుంటానప్పుడప్పుడు... "అరుణా! పిల్లలను ఫ్రీగా తిరుగనివ్వాలి.. అందరితో కలిసి ఆడుకోనివ్వాలి... అప్పుడే వాళ్ళు మానసికంగా ఎదుగుతారు..." అన్నాను...

"ఎవరితో పడితే వాళ్ళతోనే ఆడితే ఎలావుంటుంది... ? మి వన్నీ చిన్న బుద్ధులే.... వాని బట్టలెలా మాసి పోయావో చూడండి ... " అంది అరుణ బాబు బట్టల కంటిన మురికిని కర్చీఫ్‌తో దులుపుతూ ..

"అంటే .... పిల్లలు కూడా స్టేటస్‌ను బట్టే స్నేహాలు చేయాలంటా వంతేనా... ?" అన్నాను నవ్వుతూ.....

కవిత నా చేయి పట్టుకొని. దిలీప్ అరుణ చేయిపట్టుకొని నడుస్తున్నారు. ..

"అంటే మాత్రం తప్పేముంది.. .. ? వీడి కాడుకోవడానికి వీళ్ళే దొరికారా.... ?"

"అరుణా! మనలా వాళ్ళ కంతస్తుల తేడాలు తెలియవు.... అవి తెలియనీయ కుండా పెంచడమె మంచిదంటాను.. " అన్నాను ...

"మికున్న స్నేహితు లెవరు...? హరిజనులు,... గుమస్తాలు.. మి బుద్ధులు వాడికొస్తే ఇక బాగుపడ్డట్టే..... " అంది అరుణ నా దిక్కు రోషంగా చూస్తూ....

"మమ్మి! మొన్న తమ్ముడు వద్దన్నా వినకుండా పనిమనిషి రాజమ్మ కొడుకుతో నాడుకున్నాడే.... "అంది కవిత.... దిలీప్ కవిత దిక్కు కోపంగా చూసాడు.

"తండ్రిచ్చిన అలుసుతో వాడిలా తయారవుతున్నాడు.... " అంది అరుణ....

మాట్లాడుతూ గుడి దిక్కు నడుస్తున్నాము. త్రోవెంబడి అటూ. ఇటూ చూస్తూ నడుస్తున్నాడు దిలీప్

"మమ్మి! మమ్మి! మొన్న తమ్ముడు రాధంటీ వాళ్ళ అబ్బాయితో మాట్లాడాడే .. ఇద్దరు గోలీలు కూడా ఆడుకున్నారే. ." మరో ఫిర్యాదు చేసింది కవిత ..

రాధ, అరుణ స్వల్ప విషయం గూర్చి పోట్లాడుకొని మాట్లాడు కోవడం లేదు. పిల్లల్ని కూడా మాట్లాడు కోవద్దని కట్టడి చేసారిద్దరు. .. కవిత పాటిస్తుంది కాని పసివాడైన దిలీప్ కా కట్టు బాట్లెందుకో తెలియక పాటించడం లేదు. .

"ఔనా? చిన్నా. .. ? రాధ వాళ్ళ బాబుతో ఆడుకున్నావా?" అంది అరుణ బాబుతో . . .

"ఆడుకున్నాను.... ఆడుకుంటేం... ?" అమాయకంగా అన్నాడు దిలీప్....

"నీకొద్దని చెప్పలేదా.....? ఈసారి వాళ్ళతో మాట్లాడొద్దమ్మా....?" అంది అరుణ....

తలూపాడు దిలీప్....

"అరుణా! నీ కెన్నొసార్లు చెప్పాను.... పిల్లలకు ప్రేమించడం నేర్పించాలి కాని ద్వేషించడం కాదని..... నీతో మాట్లాడనంత మాత్రాన రాధ పిల్లలతో మాట్లాడొద్దని పసివాళ్లను శాసించడం బాగుండదు.... "

అన్నాను...

"దానికి బాగా దిక్కు... ... వీడు కాదుకోవడానికి వూళ్ళో పిల్లలే లేరా. ..?"

అరుణ మాటలకు నాకు నవ్వొచ్చింది ...

నీతో కొట్లాడిన వాళ్ళ పిల్లలతో ఆడుకోవద్దు.. . కూలివాళ్ళ పిల్లలతో ఆడుకోవద్దు..... మనకంటే తక్కువ సంపాదించే వాళ్ల పిల్లలతోనూ ఆడుకోవద్దు. .. మనకంటే ఎక్కువ సంపాదించే వాళ్ళు కూడా నీ లాగే ఆలోచించారనుకో..,. అపుడు మన పిల్లలాడుకోవడాని కెవరు మిగులుతారు.... ?వాళ్ళ పరిధినెందు కలా కుంచిస్తావు చెప్పు..... " అన్నాను....

"నేనన్న ప్రతి దానికి మిరేదేదో చెబుతారు.... గుడి దగ్గర కొస్తుందిక మన వాదాన్ని మానేద్దాం..... " అంది అరుణ.....

గుడిని సమిపించాం.... గుడిముందు నలుగురైగురు బిచ్చగాళ్ళున్నారు.... అంగ వైకల్యంతో, మాసిన తలలతో మురికి బట్టలతో వికృతంగా వున్నారు వాళ్ళు.... వాళ్ళ శరీరాలపై ఎముకలు బయటకొచ్చి లెక్క బెట్టేట్టుగా వున్నాయి....

"బాంచెను... ఒక్క పది పైస తెయ్యండ్రి.... మీకు పున్నెముంటుంది బాంచెను .... ఆకలయి తంది కాల్మొక్త..... " అని దీనంగా అరుస్తూ చేతుల్లోని తెల్ల గిన్నెలను పైకి లేపుతున్నారు. ...

వాళ్ళను చూసి అసహ్యంగా ముఖం పెట్టింది అరుణ. ... వాళ్ళ దిక్కు జాలిగా చూస్తున్నాడు దిలీప్.... వాడి ముఖంలో ఎన్నో ప్రశ్నలు నాకగుపించాయి.... వాళ్ళ దగ్గరికొచ్చి నిల్చున్నాడు....

"దిలీప్! గుళ్ళో కెల్దాం పద నడువు..... " అంది అరుణ.....

వాళ్ళ కేదైనా ఇవ్వందే వాడు కదిలేట్టుగా నాకగపడటం లేదు....

మాలిన్యం

"అమ్మా! వాళ్ళకు బాగాకలయితందే..... ఒక్క రూపాయియ్యి... " అన్నాడు దిలీప్.....

"వేలెడంత లేవు..... అన్నీ నీకేకావాలి ... నడువ్...." గద్దించింది అరుణ.....

దిలీప్ ముఖం మాడిపోయింది... దీనంగా చూస్తున్నాడు.... జేబులో వున్న చిల్లర తీసి వాడి చేతిలో పెట్టాను.... ఒక్కొక్కరి గిన్నెలో ఒక్కో నాణెం వేసాడు.... వాడి ముఖంలో ఎంతో సంతోషం.... నన్ను గుర్రుగా చూసింది అరుణ. ..

"అనవసరంగా డబ్బు తగలేస్తారు... మి బుద్ధులు వాడికి వస్తున్నాయి...." అంది....

బంధువులు, మిత్రులు ఇంటికొచ్చినపుడు వందల ఖర్చుకైనా వెనుదియని అరుణకు బిచ్చగాళ్ళ కిచ్చిన ఒకటి రెండు రూపాయలు దండగ్గా అనిపిస్తున్నాయి.... "అరుణా హుండిలో వేసె డబ్బుకంటే ఇలాంటి వాళ్ళ కిచ్చిన డబ్బుకే ఎక్కువ ప్రయోజన ముంటుంది... " అన్నాను ...

"గుళ్ళో కొచ్చి అలాంటి మాట లేంటండి! అలా మాట్లాడొద్దు...." అంది అరుణ ..

"నాన్నా? వాళ్ళెందు కడుక్కుంటున్నారు... ?" అన్నాడు దిలీప్....

"బాగ బలిసి.... పన్జేయడానికి శరీరం వంగక.... " అంది అరుణ....

ఆమె మాటలకు నాకు నవ్వొచ్చింది....

"అస్థిపంజరాల్లా కనబడుతున్న వాళ్ళలో నీకు బలుపు కనబడుతుందా అరుణా.... ! పోనీ వాళ్ళకు నువ్వు పనిప్పిస్తావా.... చేస్తారు... అరుణా!ఎవరూ అభిమానం చంపుకొని అడుక్కు తింటూ బ్రతుకాలనుకోరు... అంగవైకల్యం వల్లనో, బ్రతకడానికి మరో మార్గం లేకనో ఇలా బ్రతుకుతారు.... ఏ వస్తువునూ హీనంగా చూడొద్దని మహాకవి చెప్పాడు.... అయినా వాళ్ళంటే 'నీకెందు కంతకోపం..... ?" అన్నాను....

"పూర్వ జన్మలో ఎన్నో పాపాలు చేసుంటారు..., చేసుకున్నోళ్లకు చేసుకున్నంత. .. ఎవరి కర్మ కెవరు బాధ్యులు ... ?" అంది అరుణ....

గుళ్ళోకి ప్రవేశించాము.... వాదనెందుకని మౌనంగా ఊర్కున్నాను ....

అరుణ భక్తి ప్రపత్తులతో దేవునికి నమస్కరించింది.... పిల్లలతో దండం పెట్టించింది .. బుట్టలో ఉన్న కొబ్బరికాయను పూజారి కిచ్చింది... పూజారి కొబ్బరికాయ కొట్టి ఓ వక్క అరుణకిచ్చాడు... దాన్ని బుట్టలో వేసింది..... పిల్లల చేతుల్లో చిల్లరుంచి హారతి పళ్లెంలో వేయమంది.... తానూ వేసింది.... దిలీప్ చేతికి రెండ్రూపాయలిచ్చి అక్కడున్న హుండిలో వేయమంది... వాడలాగే చేసాడు.... గుడి బయట గచ్చుపై కొంత సేపు కూర్చుండి ఇంటికొచ్చాము... కొద్ది సేపట్లో 'ఒక్కపొద్దు విడిచి భోజనం చేయడానికి తయారు చేస్తుంది అరుణ.... నేను నా' గదిలో కూర్చొని కిటికిలో నుండి బయటకు చూస్తున్నాను.... ఓ పసివాడు చిరిగిన నెక్కరు తొడుక్కొని, ఎండిపోయిన డొక్కలతో ఈడ్చుకు పోయున్న ముఖంతో వాకిట్లో కొచ్చి నిల్చున్నాడు.... అతని ముఖం చూస్తే ఆకలిబాధతో వున్నట్టు స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. ..

"దొర్సాని బుక్కెడంత బువ్వేయండ్రి... ఆకలయితంది బాంచెను.... " అరుస్తున్నాడా అబ్బాయి....

"పో పో ఇంకా ఒక్క పొద్దిడువ లేదు.... " ఇంట్లోంచే అంది అరుణ.....

"పండుగ్గొలె బాంచెను... పొద్దట్నుంచి ఒక్క బుక్కన్న నోట్లెకురాలే బాంచెను.... కొద్ది గంత బువ్వెయ్యండ్రి..... " అరవడానిక్కూడా ఓపిక లేక నీరసంగా అరుస్తున్నాడు....

దిలీప్ బయటకొచ్చి ఆ కుర్రాని దగ్గర నిల్చొని

ఏజెంట్లు కావలెను

పురాతన కాలెండరు కంపెనీకి ఏజెంట్లు కావలెను. అనేక రకములైన డైరీలు, ఆధునిక డిజైన్లలో ఇతర నావెల్టీస్ కలవు. హెచ్చు కమీషను ఇవ్వబడును.

ORIENTAL CALENDER Mfg. Co.
No. 10 P. B. No. 11212
CALCUTTA-14

ఇ·వేమన·పద్యాలు

నీళ్లలోని మీను నిగుడి దూరముబారు
బయట మూరదైన పాఱదెపుడు
స్థాన బలిమిగాని తన బల్మిగాదయా
విశ్వదాభిరామ వినురవేమ

అతనిదిక్కో చూస్తున్నాడు బాబు ముఖంలో ఆ కుర్రాని కమ్మ అన్నం పెడితే బాగుండునన్న భావముంది.

అమ్మా! ఆ పిల్లాడికన్నం పెట్టవే. " అన్న దిలీప్ మాటలు నాకు వినిపించాయి.

నేను లేచి వంట గదిలో కెళ్లాను ...

దేవుడికి నైవేద్యం పెట్టలేదు నాన్నా ఇంకొంచెం ఆగాలి. . ' అంది అరుణ....

ఓదిక్కు ఆకుర్రాడు ఆకలితో బాధపడుతుంటే

మాలిన్యం

నైవేద్యం పెట్టడమేంటో ఆ పసివాడి కర్థం కాలేదు....

"పెట్టకుంటేంద అమ్మా! ఆ పిల్లని కాకలయి తుంది పెట్టమ్మా... ." అన్నాడు దిలీప్.. .

"నైవేద్యం పెట్టక ముందు తింటే పాపం తలుగుతుంది.... నీకు తెలువదూకో. .. నువ్వు చిన్నోనివి. .. " అంది కవిత....

"పిల్లల కొరకు ఉదయం వండిందేమన్నుంటే పెట్టులేవోయ్...."అన్నాన్నేను....

"లేదండీ.... అదప్పుడే అయిపోయింది.... వాడి కెవడికో ఆకలుంటే వీడికేంటండీ...." అని తన పనిలో నిమగ్నమయింది అరుణ....

"నేను నా గదిలో కెళ్ళి కూర్చున్నాను.

"బాగాకలయితంది బాంచెను.... కొంచెం సలిబువ్వన్నెయ్యండ్రి....." కుర్రాడరుస్తున్నాడు....

అరుణ బయట కొచ్చి "చల్ది లేదేం లేదుపో.... " అని కసిరి లోపలి కెళ్ళింది....

ఆ కుర్రాడు వెళ్ళిపోయినట్టున్నాడు. అరుపు వినబడటం లేదు... భోజనానికై అరుణ పిలుపు కొరకై ఎదిరి చూస్తూ వారపత్రిక తిరిగేస్తున్నాను....

దిలీప్ చేయి పట్టుకొని విసురుగా నాగదిలో కొచ్చిందరుణ...

"ఐదే ఐదు నిముషాలయింది నేను కవిత బావి దగ్గర కెళ్ళాము. . ఇదుగో మి సుపుత్రుడు..... ఓ గిన్నెలో పులిహోర, స్వీట్లు తీసుకెళ్ళి ఆ బిచ్చపు కుర్రాడి గిన్నెలో పడేసొచ్చాడు.. ఇంకా నైవేద్యం పెట్టలేదు..... అన్నం మైల పడింది.. . విన్నేం చెయ్యాలి.... ?" అంది దిలీప్‌ను కొరకొర చూస్తూ .....

బాబు దిక్కు చూసాను నేను.... వాడి ముఖంలో నోరూరించే వంటలుంచుకొని ఆకలిగా వున్న కుర్రాడికి అన్నం పెట్టక పోవడం అన్యాయం అన్న భావం ఉన్నట్టు నాకనిపించింది..... బాబును ప్రశంసా పూర్వకంగా చూసాను...

"మైల లేదేం లేదు పోవోయ్.... ఆకలితో ఉన్నవాళ్ళ కన్నం పెడితే ఏ దేవుడైనా సంతోషిస్తాడు... నీ పని ముగించుకోపో.... " అన్నాను అరుణతో....

"మీరే వాన్నిలా తయారు చేస్తున్నారు.... " అంటూ నాదిక్కు గుర్రుగా చూసి దిలీప్ వీపుపై రెండు దెబ్బలేసి బయట కెళ్ళింది అరుణ....

బిచ్చపు కుర్రాన్ని ఇష్టమున్నట్టుగా తిట్టి పంపించింది....

బుడ్డి ముఖం పెట్టుకొని ఏడ్వడానికి సిద్ధంగా వున్న దిలీప్ ను దగ్గరకు తీసుకున్నాను....

"చిన్నా' ఆకలవుతున్న వారి కన్నం పెట్టడం మంచిపనే కాని అలా పెద్ద వాళ్ళకు తెలియకుండా దొంగతనంగా పెట్టొద్దు నాన్నా.. ? ఈ సారిలా దొంగతనంగా ఏం చేయవు కదూ.... ?" అన్నాను వీపు నిమురుతూ. ...

తల్లి దెబ్బలు దుఃఖం కల్గిస్తుంటే నా ఓదార్పు ఉపశమనం కల్గించింది బాబుకు... నా మాటలు విని ఏం చేయ నన్నట్టుగా అడ్డంగా తలవూపాడు...

"భోజనానికి రండి....." కేకేసింది అరుణ.....

ఇతరుల కష్టాలకు స్పందించే మంచిగుణం.... తోటి మనిషి ఆకలిని చూడలేని ఔదార్యగుణం వున్న మా పసివాడిగూర్చి గర్వంగానే వున్నా... విద్యా వంతురాలై వుండీ ఎన్ని పూజలూ పునస్కారాలు చేస్తున్నా తనలోని మాలిన్యాన్ని కడిగేసుకో లేక పోతున్న అరుణ గూర్చి జాలిపడుతూ భోజనానికి లేచాను..... □